

Interview met Baldi en Anneke Dekker

Tekst Kees van Heemert, foto's Abe Maaijen

Alles is passie voor de bijen in huize Baldi en Anneke Dekker

Bij het gereedmaken van het oktobernummer van *Bijenhouden* kregen we het bericht dat Baldi begin augustus is overleden. Dit trieste bericht heeft de imkerwereld geraakt omdat Baldi een bekende figuur was en in het vorige nummer van *Bijenhouden* nog werd geëerd omdat hij 60 jaar lid was van de NBV.

Zestig jaar lid

Het was begin juli 2025, een snikhete dag, toen ik in West-Friesland Baldi Dekker en zijn vrouw Anneke voor een interview opzocht. Ik dacht, daar rijd ik zo naar toe, omdat ik vroeger al wel eens bij Baldi in Oostwoud op bezoek was geweest. Niet dus. Ik had de Tomtom moeten gebruiken. Het slootje waaraan hij woont herkende ik wel en na een telefoontje met Anneke, de vrouw van Baldi, was ik snel ter plekke. De aanleiding voor het interview was om Baldi (wat dapper betekent), bekend bij vele oudgedienden in de wereld van de bijenhouders, te portretteren. Zestig jaar lid zijn van de NBV is niet iedereen gegeven.

Bij het maken van de afspraak kreeg ik Anneke aan de lijn. En terwijl ik haar begon uit te leggen wat mijn plan was hoorde ik Baldi op de achtergrond met luide stem meepraten en kreeg even daarna hemzelf aan de lijn. We hadden het al direct over zaken die de bijenhouders bezighouden, terwijl Anneke actief souffleerde en het gesprek bijstuurde. Met deze telefonische conversatie in het achterhoofd leek me het een aardige gedachte om het interview als een soort tweegesprek tussen en met Baldi en Anneke te laten plaatsvinden, met als centraal onderwerp hoe bijen het leven van dit echtpaar dagelijks bezighoudt. Anneke zei, dat ze niet op haar inbreng had gerekend, maar vond mijn voorstel direct leuk en wist het gesprek hier en daar goed richting te geven, omdat Baldi wel eens een zijstraatje inloopt. "Ik vind alles goed zei Baldi", zegt ze en ze begint direct te vertellen hoe zij ooit alle bijenspullen verzameld hebben. En zo is het huis van Baldi en Anneke door de jaren heen vol geraakt met een kolossale hoeveelheid bijenspullen, zoals boeken over bijen, speldjes, postzegels, kastmaterialen, honingetiketten, ansichtkaarten, et cetera. Alles in kasten, laden, kratten en schuren.

Verzamelvirus

Enkele jaren geleden heeft Baldi met een deel van zijn verzameling een tentoonstelling over bijenteelt ingericht in het Pluimveemuseum te Barneveld. Na afloop is er een veiling geweest van de grotere stukken, die daar opgesteld waren. Wat niet is verkocht staat nu tentoongesteld in het Honingmagazijn van Leo Gensen in Rhenen. Voor groepen is deze tentoonstelling op afspraak te bezichtigen. Het verzamelvirus raakt niet weg; als Baldi ergens weer een mooie sierhoningpot of ander bijenitem tegenkomt, krijgt dat ook een plekje in huize Dekker.

De eerste vraag die je altijd aan een imker stelt is: hoe gaat het met de bijen? Helaas niet goed, begon Anneke: "Voor het eerst in 68 jaar waren alle vijf de bijenkasten in het voorjaar leeg! Wel eens een dood volk gehad, met name in de tijd dat Baldi overging van wel bestrijden naar niet bestrijden van de varroamijt, maar nog nooit lege kasten." Sinds het niet bestrijden van de varroamijt gebruikt Baldi uitsluitend zuivere bijenwas van zijn eigen volken, waarmee hij kunstraat maakt. Op mijn vraag hoe het met de biodiversiteit gaat zegt Baldi: "Daarmee is het niet best gesteld, allemaal monocultuur om

ons heen. Vorig jaar naast en achter ons huis zo'n 5 ha maïs, mogelijk gezaaid met gepileerd zaad. Ik heb nu weer een paar nieuwe volken gekregen van bevriende imkers en onze dochter Laura. Die volken staan bij Kinderboerderij Skik te Hoogkarspel."

Hebben jullie elkaar via de bijen leren kennen, vraag ik. "Zal ik het vertellen?" zegt Anneke. "Bij een uitwisseling in 1986 van imkers uit Polen en imkers uit Leiden leerden we elkaar kennen. Ik ging mee, omdat mijn zwager en imker Leon Gütz met mijn zus mee gingen en er nog een plekje over was in de bus. Baldi was uitgenodigd door de Leidse imkervereniging, omdat hij daar voorzitter was geweest. We trouwden in 1990 en ik trok in bij Baldi in Oostwoud, waar hij vanaf 1971 woonde. We kregen twee kinderen, elk met een toepasselijke tweede naam: Ambrosius voor de zoon en Melissa voor de dochter. Door Baldi is Anneke in aanraking gekomen met de bijenteelt, maar het is nooit haar hobby geworden om in de bijen te werken. "Ik heb andere hobby's." Onze vakanties in (Oost)-Europa stonden vaak ook in het teken van de bijen; we bezochten veel bijenmusea en imkers en verzamelden allerlei souvenirs in relatie tot bijen. Ook zijn er contacten door uitwisselingen in Polen en later van een Alkmaarse vereniging met Tsjechië behouden gebleven."

Ridder van Rappard

Bij een interessant project, IMYB (International Meeting of Young Beekeepers), waar 16 Europese landen aan mee doen, kreeg Baldi het met Leon Gütz voor elkaar dat er sinds 2011 een Nederlands team aan mee doet. Ieder jaar is er een bijeenkomst in een ander Europees land. Met de organisatie hiervan is hij nu gestopt en heeft Leon in Kees Kampman een goede vervanger gevonden. In de zeventiger jaren (1972, 1973 en 1974) zat Baldi in het Hoofdbestuur van de VBBN in de tijd dat Ridder van Rappard voorzitter was. Daar weet Baldi nog mooie verhalen over te vertellen. Het feit dat Baldi in Utrecht de opleiding voor Toegepaste Beeldhouwkunst heeft gevolgd, kwam nu zeer goed van pas: er moest op de voorgevel van het nieuwe Bijenhuis (1972) een embleem komen. Ridder van Rappard wilde een ijzeren plaat van 240 cm doorsnede met een geschilderd verenigingsembleem erop. Kosten: 16.000 gulden. Dat vond Baldi geen goed idee. Een nagel aan de doodskist van de vereniging, want iedere vijf jaar zou het overgeschilderd moeten worden, dus ook steeds hoge onderhoudskosten. Baldi heeft toen, tegen enkel materiaalkosten van 2200 gulden een embleem gemaakt van geglazuurd aardewerk, bestaande uit 116 delen. Nog steeds hangt dit embleem op de voorgevel: al 53 jaar, zonder dat het onderhoud behoefde.

100 jaar imkers

Waar Anneke graag naar de toekomst kijkt, kijkt vertelt Baldi graag over zijn verleden. Nadat hij in 2016 een boek schreef over '100 jaar imkers in West-Friesland', is hij nu een boek aan het schrijven over zijn eigen leven. Op mijn vraag wat hij van ons tijdschrift *Bijenhouden* vindt, reageert hij direct positief.

Baldi bij de stal op de kinderboerderij in Hoogkarspel

"Ik lees niet zoveel nieuwe dingen, maar het is een mooi blad."

"Ik lees het af en toe", zegt Anneke, "Bij de koffie en als er een artikel over bekenden in staat."

"Het stompste potlood is beter dan het beste geheugen."

Bij het weggaan laat Baldi nog even trots een matglazen honingpot zien, ontworpen door de bekende Nederlandse glaskunstenaar Andries Copier (1901-1991). Hiervan zijn er maar een klein aantal gemaakt en in het najaar hopen ze bij het tv-programma Tussen Kunst en Kitsch te horen hoe bijzonder die is en welk prijskaartje erbij hoort. En tot slot kreeg ik op de drempel bij het weggaan op de vraag aan Baldi: wat de beste tip is voor bijenhouders? "Het stompste potlood is beter dan het beste geheugen. Schrijf op papier per volk wat je gedaan hebt en plak het aan de binnenkant van het deksel van je bijenkast. En gebruik zo min mogelijk handschoenen als je in de bijen werkt." ●

Baldi laat kinderen graag kennismaken met honingbijen